

Guanyadors del concurs de microrelats de por Uuh! 2015

1r premi

MAL TRAGO / Josep Sampere i Martí

Una aranya el segueix dia i nit. És grossa com un puny, tota negra. El mira amb un somriure burleta. Per deixar de veure-la, ha de beure. Si beu prou, se'n va. Però avui té por. La tempesta de neu l'ha aïllat al cul del món. S'ha fet fosc i l'ampolla és buida. Una taca negra avança per la neu, s'enfila al cotxe i en traspassa el vidre amb un fibló transparent com un broc de vidre. De la punta comencen a rajar milers d'aranyes minúscules, que li entren a raig fet per la boca. "Quin mal trago", pensa. I perd el seny.

2n premi

A LA CORDA FLUIXA / Josefina Maymó i Puig

Aterrada, sentí girar la clau al pany. Els passos fermes avançant pel passadís. S'arraulí a recer dels llençols cercant aixopluc. La mà al pom de la porta de l'habitació la féu estremir. Intuí com es treia el cinturó i en un gest maldestre el llançava al galant de nit. El degoteig insistent d'una aixeta martellejava una vida ja feta bocins. Unes monedes caigudes de la butxaca del pantaló rodolaren sota el llit. Temé el pitjor. L'esclat ja era aquí. Remugà, féu per ajupir-se, vacil·là, però finalment caigué rendit. Respirà alleugerida i allargà la mà a l'home nu que s'amagava sota el llit.

Mencions especials del concurs de microrelats de por Uuh!

NINA / Georgina Guixà i Galiana

Semblava una nina, amb aquells ulls grossos i blaus, el nasset com un pessic i la boqueta menuda i vermella. Servia cafès al bar del poble i ell l'havia clissat de seguida. Tenia debilitat per les noies com ella, dolces i bufones. La va enamorar amb quatre paraules i dues mirades i la va portar a casa. Entre petons i carícies, ràpidament li clavà un obrecartes a l'orella i la deixà morta al sofà, sobre un toll de sang. La buidà sencera, l'omplí de cotó i flors, la vestí de seda i llaços i la profanà. En acabar, la col·locà al costat de les altres nines, mirant aquells ullassos blaus amb satisfacció.

MASSA TARD / Sílvia Orriols i Serra

Els ulls se li van encendre igual que flames i el cor va començar a bategar-li tant depressa que la sang, xarbotada, es filtrava per la pell. La febre tenyia amb avidesa les pinzellades pàl·lides de la mort i el seu cos glaçat i exhaust, reviscolava; irreverent, ansiós...

Desesperat, va xisclar, va clavar cops, va esparracar l'encoixinat que cobria el taüt, va arribar a pregar al Déu en que no creia, ... tot va ser endebades.

Els únics guardians de la llosa freda i grisa que tenia damunt, eren les llàgrimes eixutes i les flors marcides.